

[Poulsgaard]

gifter, forpester og forurener, og at det er nogle store banditter. Hvor får de unge mennesker det fra? Det får de fra skolerne. Og så er det i hvert fald godt, at der kommer nogle udtalelser som Burchardts, men det er ikke godt, at den øverste ansvarlige ikke tør bakke op.

Hvad var det, bibliotekarerne ville? Vi skulle alle være lige. Hvad ville de i Thistedssagen? Hvad ville bibliotekarerne i Thisted? De ville bestemme, hvad der skulle stå på boghylderne. Det fik de godt nok ikke lov til, men det var en anden historie.

Arne Melchior (CD):

Jeg finder, at det var et smukt svar, kulturministeren gav hr. Poulsgaard, og efter at have hørt det en enkelt gang, tror jeg, jeg vil kunne skrive under på enhver sætning, der blev udtalt, inklusive den, at det er forargeligt, når man hævder om andres argumenter, at de har politisk valør, men tror, at éns egne ikke har det. Det vil være ministeren bekendt, at i mit parti lægger vi ikke skjul på, når vi gør kulturpolitiske synspunkter gældende, at det netop er politik, og som ministeren så rigtigt sagde, er det meget svært at finde emner at tale om, som ikke har et gran af politik, i hvert fald når det er samfundsanliggender.

Men jeg føler mig dog foranlediget til at fritte ministeren på et enkelt punkt, for hos borgmester Burchardt og vel også hos spørgeren, min kollega hr. Poulsgaard, må der vel, selv om man forsømte at pege på det i anden omgang, have været et specielt forhold i tankerne, nemlig forholdet til børn. Vi har jo ikke helt den samme ubændige frihed, som jeg er en tilhænger af, og som jeg og mit parti altid har støttet på kulturens område, når det drejer sig om børn. Må jeg bare minde om filmcensuren, som stadig væk gælder, og som vi i øjeblikket har til nyvurdering med henblik på, hvad man bør vise på de forskellige alderstrin, og vi diskuterer i kulturudvalget TV-udsendelser i relation til børn etc. etc. Vil ministeren være så venlig at bekræfte, at den udtalelse, hun har fremsat her gældende på kulturpolitikens område, har visse begrænsninger, især når det drejer sig om kulturformidling til børn, naturligvis hvor myndigheder eller andre er involveret?

Hvad der foregår privat, kan og skal vi jo ikke herfra tage stilling til.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

På hr. Arne Melchiors spørgsmål skal jeg svare, at det jo er rigtigt, at man, i forbindelse med filmforevisninger i hvert fald, advarer forældre og andre, som er ansvarlige for børn, om, at visse produkter kan være mindre egnede. I den sammenhæng vil jeg sige, at jeg har fuld tillid til, at man i vore skoler er i stand til at formidle de informationer og de kulturpåvirkninger, som børnene får, på en sådan måde, at børnene under deres opvækst får skærpet deres egen evne til at vurdere og til at anskue samfundet ud fra alsidige synspunkter.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 539

6) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:

Waldorff (VS):

»Kan ministeren oplyse, om det med lovlig midler er muligt at stoppe borgmester Kaj Burchardts forsøg på at føre kulturpolitik ved hjælp af sindelagskontrol- og bogbrændingsmetoden?«

Skriftlig begrundelse

Mange velmenende sjæle, herunder folketingets formand, har undertiden advaret mod »undergravning af demokratiet som system« og her specielt henvist til et sydligt, nærliggende land.

Advarslerne har dog aldrig formået at begrænse den mccarthyistiske strømning i kulturkampen – og har måske ikke engang haft dette som mål.

Af hensyn til, hvordan man i fremtiden skal rådgive folk, som tager de demokratiske rettigheder alvorligt, kunne det være nyttigt at få et overblik over den lovgivning, som på kultur- og undervisningsområdet sikrer imod censurvirksomhed på bibliotekerne, imod berufsverbod blandt bibliotekarerne og politiske udrensninger blandt lærerne.

Det ville også være rart at høre, hvordan socialdemokratiet og regeringen forholder sig til den socialdemokratiske borgmesters kulturpolitiske indsats.